

Egy bronzérem története

Elmondta
Császár Monika

Kit is keressék fel elsőként olimpiai érmeseink közül? Ki lenne az aki szívesen fogad, aki még nem mondott el mindent, tiszter is részletesen az újságíróknak?

Amikor töprengve nézegettem olimpiai érmeseink fényképeit, egy rendkívül csinos, mosolygós lányon akadt meg a szemem:

Császár Monikán, a bronzérmes női tornászcsapat egyik tagján.

Az első meglepetés akkor ért, amikor személyesen is megismertem. A fényképeken idősebbnek látszik, az életben azonban letagadhatatlanul 17 éves.

És valóban szerencsés volt.

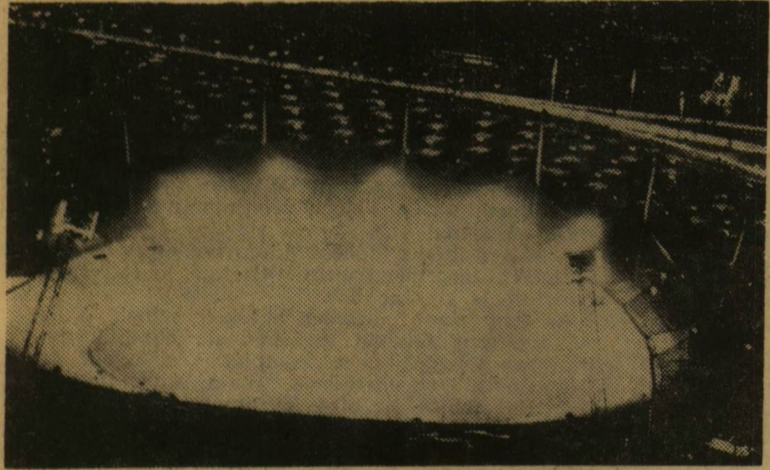
— Csak az olimpia előtt kér-

Kellemes dolog a népszerűség, de csak bizonyos fokig.

— Monika nem készült erre. Tíz éves sportpályafutása alatt hangyaszorgalommal dolgozott, és egyáltalán nem gondolt arra, hogy idáig eljut. Nem a babérokért, hanem a tesztmozgásért magáért csinálta az egészet. — mondja az édesapa, aki részt vesz a beszélgetésben.

— Mikor is kezdődött?

Monika 4 éves volt, amikor hosszúránótt bátyjával együtt szülei beíratkák a Kaposy házaspár magán tornaiskolájába. Ez 1958-ban történt. A következő állomás a Vasas sportiskolája volt: — Tuajdonképpen ott

Az olimpiai stadion

dezték meg néhányszor, és most az eredmény után. Nem olyan nagyon sokszor — mondta nevetve Monika.

— Mit jelent a népszerűség egy 17 éves gimnazistának, az a hirtelen jött országos népszerűség, ami az olimpiának, a tévének és persze legfőképpen az eredménynek köszönhető?

— Kicsit meglepő volt, amikor elmentünk vásárolni és felfigyeltek, olyanok is, akik eddig nem is láttak. Először furcsa volt az osztályba visszamenni, de ez megszűnik, és semmi különös.

kezdtén el, akkor még azt sem tudtam mi az, hogy terpeszülés.

— Mi vonzott a torna felé?

— Amikor elkezdtem, akkor tulajdonképpen még semmi, legfeljebb a szüleim tanácsa. Aztán ahogy folytattam és idáig csináltam, ez azt jelenti, hogy megszerettem.

És az első siker — 1968-ban az úttörő olimpián összetettben és három szerez (gerenda, talaj, korlát) első hely.

Az első nemzetközi siker, az olimpiáig a legjelentősebb: 1970-ben az ORT-én gerendán harmadik hely. Az Olimpiai Re-

ménységek Tornája erőfelmérő szerepelnek legjobb bizonyítéka ez a harmadik hely. Az 1971-es csehszlovák-magyar viadalon volt először válogatott.

1971. őszén lábtörés szakította meg ezt a kiváló sorozatot. Készséggé vált az olimpiai kiküldetése is. De nincs semmi baj, a sérülés szépen gyógyul, és 1972 elején Monika ismét a női tornász válogatott keret tagja. Januártól már jól szerepelt. Bukarestben összetettben negyedik, válogatott a szovjetek és a hollandok ellen. Itthon a mesterfokú bajnokságon összetettben a harmadik, gerendán és talajon a második lett.

A nagy verseny

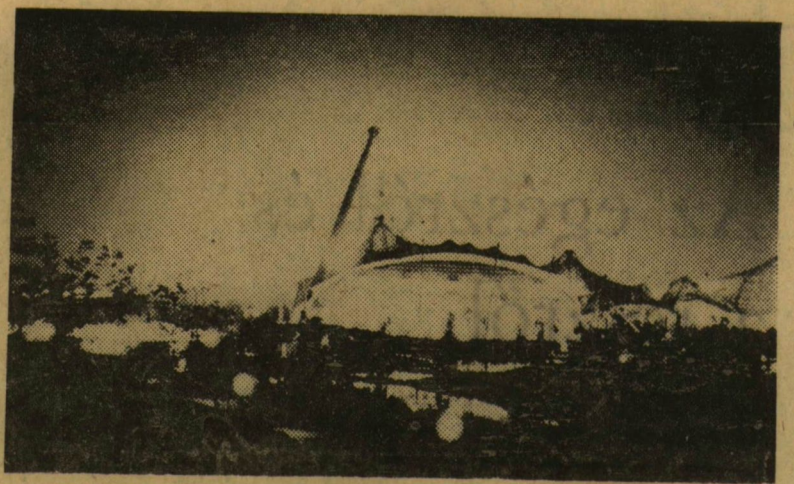
Egy héttel a versenyek előtt már ott vannak Münchenben. Napi két edzés és a remény, hátha sikerül az első hat közé kerülni. Az első szám a gerenda, mindenkinek jól sikerül. Monika 9,4 kap a gyakorlatára. Az ugrás valamivel gyengébben megy a csapatnak, de talajon, majd különösen a korlátban mindenki önmagát mülja felül. A kötelező után, holtversenyben a csehszlovákokkal, a harmadik helyen áll a magyar csapat.

— Mondogattuk magunkban ez is teljesítmény, nagyon is szép, hogy az előirt után így állunk.

A szabadon választott gyakorlatok bemutatása során a magyar lányoknak minden sikerült, mert „senki nem rontott semmit”.

Monika az összetettben tizennegyedik, a gerendán ötödikként kerül be a szerenkénti döntőbe. Negyedik lett, de csupán 5 század (ez tornában minimális) választotta el a bronzéremtől.

Hazai versenyeken mindig gyengébben szerepelt, de a külföldi versenyeken (egy kivételével) mindig ért el helyezést. Nem lehet azt mondani rá, hogy a versenyeken „önmagát mülja felül”. De ami ennél sokkal fontosabb, kiegyensúlyozott sportoló, versenyeken mindig hozza az edzésen elért formát, nyugodt, magabiztos versenyző. Legjobb szere a gerenda, a legbizonytalanabb tornaeszköz, itt lehet a legkönnyebben leesni, legtöbbször rontani. Verseny közben sohasem figyel a pontozást, saját pontszámait is csak verseny után tudja meg. Régebben még előfor-

A vízilabda mérkőzések színhelye (Muty György negyedéves fogorvostanhallgató müncheni felvétele)

dult, hogy más gyakorlatát figyelembe. Úgy érezte, ő jobb volt, mégis az ellenfél kapott több pontot. — Ez idegesített, dühös lettem, azóta nem nézem a pontszámokat, csak a verseny végén.

Végtelenül szerény: — Megnyertük a versenyt, mert talán jobbak voltunk.

A Veres Pálné gimnázium negyedikes tanulója. Mindig kiűnő volt, tavaly 4,9, de még ezt az egyébként kiváló eredményt is kevésnek tartja. Idén érettségizik, felvételizik; programozó matematikus szeretne lenni. Közben meghívták Japánba, mint az egyik legjobb magyar tornászot, egy nemzetközi versenyre. Örül az egyéniben, gerendán elért negyedik helyezésének, mégis a fontos a csapat; az együtt, közösen nyert bronzérem.

Sokszor volt külföldön, szinte fél Európát bejárta, mégsem látott sokat. Pihenés, verseny és majdnem rögtön hazautazás. Mint jellemzőt meséli el, hogy Rigában is járt, de még a tengert sem látta, nem volt ideje megnézni. Legnagyobb gondja az örökké rohanó idővel van, az edzések és a versenyek lélegzvtelny szünetet sem engednek.

— Nagyon nagy a követelmény, amit nem bírtam volna teljesíteni, anélkül, ha otthon nem segítenek, nem bíznak folyton. Öten vannak testvérek, és ahogy személyesen is tapasztaltam a családi otthon légköre, hangulata, egyszerűsége és nyugodtsága nagyon segít Monikát.

És még két rá jellemző apróság. Münchenből egy lemezjárt-

szót hozott ajándékba édesapjának és a családnak, ahelyett, hogy saját magának vásárolt volna. És a másik: „Ha írsz még valakiről, Medveczki Krisztiról írj, ő 14 éves, ő a jövő legnagyobb tehetsége.”

Mindenkinek így kellene csinálnia

Sokakat megszedít a népszerűség, megszedítene az eredmények. Úgy érzem, Császár Monikát ettől nem kell féltetni. Ő ugyanolyan maradt, mint ismeretlenül — 17 éves korának minden kedvességével és jellemzőjével — és nem a japáni utazásról beszél reggeltől estig, hanem arról, mi lesz a suliban, sikerülni fog-e az egyetemi felvételi. Ragyogó eredményével pillanatok alatt egy ország érdeklődésének középpontjába került, ott is fog maradni néhány évig. Azután a munkájának, a családjának fog élni, programozó lesz és családanya. És lassan elfelejtik, hiszen nem fog szerepelni az újságok lapjain.

Ő sohasem felejtí el a tornát, a sportolást, hiszen életének nagy élményeit ennek köszönheti. Biztos el fog járni a versenyekre, kizárólag nézőként.

Es évek múlva, talán egy újabb olimpia kapcsán egy élelem újságíró újból felfedezi, megtalálja és megkérdezi: „Hogy is volt Monika?”

Valahogy mindenkinek így kellene csinálnia.

DEÁK GÁBOR

Gólyakupa

A még hátralevő JTK—BTK félforduló eredményeitől függetlenül már bizonyos, hogy a jogi kar elsőévesei megismételve a tavalyi elsőévesek teljesítményét, három sportágban szerzett elsőhelyükkel (labdarúgás, férfi kézilabda, női kosárlabda) a mérkőzéseken végig kiemelkedő teljesítményt nyújtott a kosárlabdás Révész Erzsébet és a kézilabdás Pusztai Ilona, míg a fiúknál a Bene István és Petri Gábor labdarúgó, valamint Tóth Gyula és Kemezs László kézilabdások érdemeinek feltétlen dicséretet lelkes, eredményes játékuért.

Az orvostanhallgatók ismét veszélyes ellenfelek voltak az első helyért folyó küzdelemben, a TTK-sok győzelmei több jó helyezést jelentettek (talán nem sokára újra JTK—TTK párharc jellemzi majd a Gólyabajnokságot mint a hatvanas években?) a bölcsészek ezuttal is gyengélkedtek. Ami az utóbbiakat illeti: elismerjük, hogy a fiú-lány arány valóban kedvezőtlen, de arra igazán nem könnyű mentesítést találni, hogy a legtöbb „mérkőzésnélkül” jelzésű vereség épp az ő nevükhöz fűződik.

A győztesekről még annyit, hogy szurkolótáboruk sokat segített, s az előfelvételik az tizenegy hónapos katonai szolgálat alatt a sportban is jobban megismerhették egymást. Így, nem most kellett megtenniük az első lépéseket a csapat-tárválás útján.

Az eddigi mérkőzések lebonyolítása nem volt rossz (annak ellenére, hogy az időjárás nem mindig kedvezett) és ezért nagyon sokat tett Vörös Tamás sportfelelős, aki személyesen is sokat vállalt. A Gólyabajnokság életképes, érdemes csinálni. A jövőt illetően a már említett problémákon túl, felvetődik a kérdés: megoldható lenne-e esetleg egyéb sportágak felvétele, illetve újrafelvétele, vagy egyéni számok beiktatása.

V. F.

Változások a SZEOL labdarúgó-szakosztályában

A SZEOL labdarúgói másfél év sikeres munkája után mint az NB I B osztály bajnokai kerültek vissza az élvonalba. Közben már a bajnokság megnyerése előtt, és után is a szakosztályban olyan, nem megengedhető légkör, hangulat alakult ki, mely magába hordozta a további eredményes munka végzésének lehetetlenségét.

Többek között olyan súlyos szakmai és személyi problémák, vízálykodások merültek fel Szűcs György mesteredző és Dobozi István szakosztályvezető között, ami károsan hatott az egész szakosztályra, a csapat teljesítményére.

Az egyesület elnöksége a napokban rendkívül ülésen tárgyalta meg a labdarúgó-szakosztály problémáit, és ott, a szakosztály vezetőségének egyetértésével több, személyi változásról hozott határozatot. A szakosztályban folyó munkáról, a változásokról dr. Nagy Lajos egyetemi tanártól, a SZEOL SC elnökétől kértünk tájékoztatást.

— Kezdjük talán a legelején — mondta dr. Nagy Lajos egyetemi tanár. — Anélkül, hogy bárkit is megbántanék megállapíthatjuk, az átgazolások nem elég átgondoltan, megfontoltan történtek. Tény, hogy a rajtra nem erősödött meg a csapat. Ennek több összetevője van. A középhátvéd Heidrich balszerencsénkre nem lehetett ott a kezdő csapatban, megsérült. Imri sérülten jött Csabáról. A napokban kezdte el az edzéseket. Két heti komoly munka után dől el, mi lesz további sorsa, meg kell-e újból operálni, vagy sem. Antal Péter állásokkal küzd, eddig még neki sem sikerült bizonyítania.

— Mindezek mellett a szakosztályban nem megengedhető, feszült légkör alakult ki, az elnökségnek sürgősen közbe kellett avatkoznia. Szűcs György mesteredző és Dobozi István

szakosztályvezető között olyan súlyos szakmai ellentétek, vízálykodások merültek fel, amelyek rendkívüli mértékben gátolták az első csapatnál, de az egész szakosztálynál folyó munkát. Dobozi István, mint szakosztályvezető — nagyon helytelenül, többszöri figyelmeztetés ellenére — a szokásosnál, a megengedettnél jóval több szakmai kérdésbe szólt bele. Például az edzések irányításába is! Ilyen semmiképpen sem engedhető meg. Az is elítélendő, hogy az előző bajnoki év munkáját, eredményeit — teljesen subjektíve — negatívan értékelték.

— A további torzalkodások elkerüléséért, a zavartalanabb

jobb munka érdekében Dobozi István az elnökség határozata értelmében azonnali hatállyal leváltottuk tisztségéből. Jelenleg mint agitációs és szervezési előadó működik a sportkörnél. A szakosztály felhatalmú elnöke Kovács Imre, a megyei tanács elnökhelyettese — szintén régi sportember — lett. Úgy érzem, a szakosztályvezetést sikerült megnyugtatóan rendeznünk. A tagok hozzáértő munkájától sokat várunk.

— Mi a helyzet Szűcs György edzővel kapcsolatban?

— Az előzőekben elmondottak kapcsán a dolgok annyira kiéleződtek, hogy Szűcs György a közvetlen rajt előtti szakosztályi értekezletre nem jött el, nem számolt be a felkészülés munkájáról. Ezt a tettet a vezetőség messzesemenően elítélte. Ettől függetlenül az elnökség, a 25

éves edzői múltját, szakmai hozzáértését nagyra értékeli. Hiszen már korábban dolgozott nálunk, és akkor hatodik lett a csapat. Most mégis meg kell jegyezni, hogy pedagógiai, pszichológiai munkája, a nem megfelelő hangnem használata sok visszasságot, rossz hangulatot szült a játékosok körében. Ezt érezte, tudta ő is, hogy változtassunk ezen a tarthatatlan állapotban, az elnökség úgy határozott, Szűcs György mesteredzőt saját kérésére alapján felmentti a vezetőedzői, tisztsége alól. Természetesen továbbra is az egyesületnél marad, ezentúl ifjúsági szakfelügyelőként dolgozik, és ő látja el budapesti képviselőit.

— Töle a hat évi görögországi edzősködés után hazatért Bundzsák Dezső szakedző, a Vasas egykori 25-szörös válogatott játékos vette át a szakmai irányítást. Bundzsák Dezső maga is fiatal ember; hisszük, hogy megtalálja a játékosok felé vezető helyes utat és viszont — fejezte be nyilatkozatát dr. Nagy Lajos egyetemi tanár, a SZEOL SC elnöke.

GYÜRKI ERNŐ

SZEGEDI Egyetem

A József Attila Tudományegyetem, a Szegedi Orvostudományi Egyetem és a Tanárképző Főiskola lapja. Megjelenik havonta kétszer. Megbízott fellelős szerkesztő: Szabó Magdolna. Szerkesztőség: Szeged, Dugonics tér 12. Telefon: 15-198. Kladsért felel: Kovács László, a Csongrád megyei Lapkiadó Vállalat igazgatója, Kiadóhivatal: Szeged, Magyar Tanácskörtársaság útja 19. Telefon: 13-535. A lapot az intézmények párbizottságai terjesztik. Ára: 1 forint. Előfizetés egy évre: 17 forint. Szegedi Nyomda